

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344859888/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Blødende Rose

«I Frankrig kan man ikke køre, naar man har noget alvorligt for. Endnu har jeg ingenstunde kørt i Paris, uden der er indtraadt et Uheld.» (Af et nært Brev)

Dette er Historien om Rose, som blødt. Og den er ikke hændet mig, men en Ven af mig, som ogsaa var ny i Paris.

Han kendte endnu ingen i Verdensstaden, og *før at vænne sig til Sprøget* plejede han hele, lange Eftermiddage, i en Kafé paa de store Bulevarde at spille Domino med en ung, enlig Kvinde, der hed Rose og talte fransk som sit eneste Tungemaal, og som havde et godt Hjerte, med hvis Godhed hun ikke aagrede.

Han havde truffet Rose paa hendes Enemærker, boet næsten Dør om Dør med hende i det Hotel tæt herved, hvor han først var taget ind. Et lyst, tilbagesproget Haar, en ganske fin og virkelig Rødme, en stulfærdig Fylde (uden Overdrivelse) havde været det bedste af hendes Morgendragt, naar hun Klokker halv tolv om Formiddagen lod sig se ved Trappegænderet for at raabe: «Garçon, garçon!» med sin franske, lidt hase Stemme. Hvis hun ikke var høj af Vækst, var hun heller ikke fordringsfuld, og da min Ven laa syg i tre Dage, kom hun til ham, som hun var om Morgenen: med Tøfler paa Fødderne og *L'intransigeant* i Haanden, og sad ved hans Ild og læste højt for ham af Rocheforts kraftige Artikler, som morede hende. – Siden hen, da min Ven, i den Indbildning at kunne indrette sig endnu bedre var flyttet ud at bo i en anden Bykant, søgte han dog, imellem Stunder, ned til den indre By, til Roses Hotel og til den tvangløse Sprogindvielse paa den lune Pariser-Kafé. Der sad de ofte fra Klokker to lige til Aften Klokker sex. Det var saa hyggeligt, langsomt kom Tusmørket. Rose, der altid modtog ham lige aabent og lod sig hente lige villig, blev da siddende Time efter Time med Fødderne paa den lille Træ-

skammel, som Opvarterne i Paris strax bringer enhver Dame, iagttog en Smule de andre, franske eller fremmede Stavgæster, vendte Dominobrikkerne paa sit eget Marmorbord og lod sin Ledsager nyde saa megen Sprogundervisning, han vilde – uden at tage andet Vederlag end en enkelt Kop Kaffe med et lille, sjælden to Glas Kognak. Ja, hun forbød ham at ødsle. Redebonhed, Uvilje mod ufornuftige Udgifter – franske Dyder! Roses hjælpsomme Hjærte blødte vel altid en Smule for saadan en ung, medgørlig og egen fremmed, som var Mand nok.

De blege, velnærede Parisere, rundt omkring de to, tørrede Øllet af de spidse Henry IV Skæg, blandede Kortene og fortalte, med deres Basstemmer og sonore rr, Anekdoter, som afbrødes af dybe Latter-Udbristninger. De rystede deres Tærninger og vendte Kløver Knægt saa trygt og ubekymret om Tiden, som havde de siddet der saaledes, hver med sine Venner eller med sin Rose, fra den ridderlige Frants den Førstes Dage og skulde sidde der fremdeles til Verdens Undergang, som kun vilde tage dem bort herfra, for at de kunde fortsætte ind i Himlen med at ihjælsaa og *fordrive* Tiden – *Tiden*, der (ved et af Guds mange Misgreb) er bleven gjort uden Ende.

Rose, der sagtens havde tilstrækkelig og bedre Sikkerhed for sit Udkomme end disse Sprogtimer, den redelige Rose gjorde slet ingen Omstændighed af, at en Ven nød godt af hendes lange, frie Eftermiddage. Det er endog sket, at hun har savnet ham, naar han i nogen Tid ikke havde ladet sig se, og en ganske enkelt Gang, at hun har spurgt ham om Grunden til Udeblivelsen i et Brev, undertegnet »din lille Rose, som elsker dig«. Han kom naturligvis strax og medbringende *les étrennes* – en Nytaarsforøring – som han vidste, at selv de uegenlyttigste franske Kvinder ventet sig. En Hat med røde Fjær var hans Overraskelse til Rose. Og siden – under Dominospillet – havde han Hovedet fuldt af mange kaade Indfald og Griller ud over det sædvanlige.

Saa var det, at min Ven Klokkeren henad halv sex om Aftenen fik det Indfald, at han vilde køre.

Rose havde sin ny Hat paa med de røde Fjær.

Og min Ven havde just hjemme faaet sit Værelse bragt i Stemning ved nogle ny Gardiner af en forandret Farve. Han vilde gærne en Gang vise hende det, tage hende med under sit eget Tag (en Nordbo ønsker altid at vise sit *Hjem*). Og han var, da han saa længe havde sid-